

Hồi 23

Người Thật Thà Mà Chẳng Thành Thật

Thiết Chấn Thiên vốn đã quyết liều chết, thu hết sức lực nhào qua phía Tuyệt Đại Sư để xuất chiêu cuối cùng. Nhưng y không chết, bởi vì lần này Mã Như Long ôm ngang hông y kéo lại.

Tuyệt Đại Sư vốn chuẩn bị nghinh chiến, nhưng cũng không xuất thủ. Tiếng cười vừa vang lên, sương biếc tỏa lan khắp nơi, khiến Tuyệt Đại Sư ngưng cử động, khuôn mặt lạnh lùng bỗng lộ ra một vẻ rất kỳ lạ. Sau đó ông chẳng còn nhìn thấy Thiết Chấn Thiên.

Màn sương biếc như lan ra từ miệng quỷ, trong phút chốc đã che phủ cả khoảng sân, không ai nhìn thấy được thứ gì cả. Ngay lúc ấy Mã Như Long kéo Thiết Chấn Thiên chạy trở về tiệm tạp hóa.

Nhóm Tuyệt Đại Sư không thấy gì chung quanh cả, Mã Như Long đương nhiên cũng không thấy. Nhưng dù sao y cũng ở tại khu này vài tháng, đã thuộc đường đến nhà Đào Bảo Nghĩa. Mã Như Long cũng không úy kỵ bằng nhóm Tuyệt Đại Sư, y chẳng sợ bị ám toán, bởi một người đã chuẩn bị chết, còn sợ gì nữa ? Bởi thế, y lại trở về tiệm tạp hóa.

Kẻ ngủ sớm thường dậy sớm. Những nhà hàng xóm gần đấy đều ngủ sớm dậy sớm, thông thường đến lúc này tiệm tạp hóa cũng đã mở cửa. Tuy nhiên hôm nay thì khác. Mã Như Long dẫn Thiết Chấn Thiên vào một con hẻm nhỏ dắt đến phía sau tiệm tạp hóa, và nhảy qua tường vào sân sau.

Thiết Chấn Thiên tỏ ra khá suy yếu, một chiêu lúc này tuy chưa đánh ra, song y đã vận toàn khí lực xuất ra, do đó y rất mệt mỏi. Mã Như Long kéo y đi, y chỉ có nước bước theo, nhưng y không quên huynh đệ của y. Thiết Toàn Nghĩa tuy không phải anh em ruột, nhưng bao nhiêu năm nay cả hai đã cùng vào sinh ra tử, nên tình cảm giữa hai người càng sâu đậm hơn cả liên hệ huyết thống.

Thiết Chấn Thiên nói:

- Ta không thể bỏ mặc Thiết Toàn Nghĩa, chúng ta nhất định phải quay trở lại đem y đi.

Bây giờ quay trở lại e không kịp nữa.

Mã Như Long nói:

- Họ muốn bắt huynh chứ không phải Thiết Toàn Nghĩa, huynh chưa lọt vào tay họ, thì họ chưa giết Thiết Toàn Nghĩa đâu.

Sân sau tiệm tạp hóa cũng giống như hậu viên Đào gia, chỉ không có cái giếng, mà có thêm một căn phòng, là phòng của lão Trương thật thà. Cửa phòng đang mở, lão Trương thật thà không có mặt trong phòng, cũng không thấy bóng dáng trong nhà bếp. Tạ Ngọc Luân vẫn có mặt, dường như đang ngủ, Mã Như Long đẩy nhẹ cửa rón rén bước vào, không muốn làm kinh động đến cô.

Mã Như Long để Thiết Chấn Thiên ngồi xuống cái ghế tre cũ mà y thường ngồi, sau đó y ra phía trước lấy một thùng muối và một rổ trứng gà sống đem vào phòng. Lão Trương thật thà cũng không có mặt trong tiệm.

Thiết Chấn Thiên ăn xong một vốc muối lớn và hai cái trứng, bèn hỏi:

- Đây là tiệm tạp hóa của lão đệ ?

- Phải.

- Nữ nhân nằm trên giường là ai ? Vợ của lão đệ chăng ?

Mã Như Long không trả lời được. Y không muốn dối Thiết Chấn Thiên, nhưng y cũng không biết nên thừa nhận hay phủ nhận. Trong nhất thời y không biết trả lời ra sao.

Thiết Chấn Thiên không hỏi tiếp, bất chợt y thở dài:

- Lão đệ không nên đem ta về đây, chắc chắn không nên.

- Đệ nhất định phải đem huynh về đây.

- Tại sao ?

- Tại vì nơi đây có một người không chừng có thể chữa lành thương thế của huynh.

Mắt Thiết Chấn Thiên sáng lên. Y không khỏi cảm thấy vui mừng, chỉ cần có người chữa được thương thế của y, thì y có hy vọng đối phó Tuyệt Đại Sư. Lúc trước y vì quá tự tin mới đấu chưởng lực cùng Tuyệt Đại Sư, nhưng bây giờ y sẽ không phạm lỗi lầm đó nữa.

Thiết Chấn Thiên muốn hỏi "Ai có thể chữa lành thương thế của ta ?"

Y chưa kịp hỏi, thì Tạ Ngọc Luân này giờ vẫn ngủ say, bỗng lên tiếng:

- Người quả thật không nên đem y về đây, nơi đây chẳng có ai có thể chữa lành thương thế của y, trừ người của Tạ gia, không ai khác chữa được.

- Nhưng mà cô ...

Tạ Ngọc Luân bỗng mở mắt ra nhìn Mã Như Long:

- Ta không phải người của Tạ gia, ta chẳng qua chỉ là bà chủ tiệm tạp hóa.

Vẫn cùng một giọng nói, cùng một hàm ý. Tạ Ngọc Luân biết đây là cơ hội duy nhất mà cô có thể ép Mã Như Long nói sự thật, dĩ nhiên cô không bỏ qua. Thiết Chấn Thiên đột nhiên đứng dậy, lại nuốt một vốc muối, hai cái trứng, rồi nói:

- Ta đi đây !

Y bỏ đi thật. Y tung hoành giang hồ đã hai mươi năm, dĩ nhiên nhận ra vụ này còn có ẩn tình, nhưng y không muốn làm khó Mã Như Long.

Tạ Ngọc Luân không để Mã Như Long mở miệng, đáp liền:

- Người nên đi từ sớm.

Chẳng ngờ Thiết Chấn Thiên lại ngồi xuống:

- Ta không đi được.

- Tại sao ?

Người hỏi là Tạ Ngọc Luân, nhưng Thiết Chấn Thiên trả lời cho Mã Như Long nghe:

- Ta ở lại đây, chờ bọn người kia đến kiếm lão đệ, ta còn có thể giúp lão đệ liều với bọn họ một phen.

Mã Như Long hỏi:

- Tìm đệ ? Bọn họ sẽ đến tìm đệ ư ?

- Bây giờ người họ muốn tìm nhất là lão đệ.

Mã Như Long không hiểu. Thiết Chấn Thiên lại thở dài:

- Thế lão đệ tưởng là họ không tin lời đệ nói sao ?

- Huynh nghĩ là họ tin lời đệ à ?

- Chắc chắn.

- Nếu tin sao không thừa nhận ?

- Bởi vì nếu họ thừa nhận lão đệ nói thật, công nhận đệ là Mã Như Long, thì họ phải thả cho ta đi.

Thiết Chấn Thiên cười nhạt nói tiếp:

- Chúng ta đã lọt vào tay bọn họ, chẳng ai trốn được, do đó họ cần gì phải thừa nhận, tại sao phải thả cho ta đi ?

Mã Như Long chứng hửng. Bây giờ y không cười nổi nữa, bây giờ y mới biết lòng người giang hồ hiểm hóc hơn y tưởng nhiều lắm. Tạ Ngọc Luân này giờ vẫn chăm chú nhìn Mã Như Long, bỗng cô thu hết sức ngồi dậy.

- Người là Mã Như Long ? Người là tên Mã Như Long âm hiểm ác độc, chuyện gì cũng dám làm đó ư ?

Giọng Tạ Ngọc Luân ghen ngào.

Mã Như Long cảm thấy hơi nóng tràn lồng ngực, là huyết khí xen lẫn nộ khí. Giọng của y cũng uất ghen:

- Phải, ta là Mã Như Long. Ta chính là tên Mã Như Long âm hiểm ác độc, chuyện gì cũng dám làm !

Thiết Chấn Thiên cũng chứng hửng. Gần đây trong giang hồ có nhiều chuyện khiến y kinh ngạc, nhưng chuyện này quả lạ lùng. Nữ nhân này rõ ràng là vợ Mã Như Long, tại sao lại không biết y là Mã Như Long ?

Tạ Ngọc Luân dường như cũng chứng hửng, qua một lúc sau, cô mới thở dài:

- Người không phải tên Mã Như Long đó.

- Ta là Mã Như Long.

- Người không phải, tuyệt đối chẳng phải. Tên Mã Như Long đó âm hiểm độc ác, chuyện gì cũng dám làm.

Giọng của Tạ Ngọc Luân bỗng dịu lại:

- Nhưng ta ở chung với người đã ba tháng hai mươi mốt ngày, ta nhìn ra được người quyết chẳng phải người xấu.

Mã Như Long không trả lời. Y không nói nên lời, bởi cổ họng như bị nghẹn lại. Y đã quen bị người khinh rẻ, vu oan, bây giờ có người thông cảm, thương hại y, càng làm cho y khó chịu.

Đúng lúc ấy, phía ngoài phòng bỗng có tiếng động. Mã Như Long chùng như không muốn đối thoại với Tạ Ngọc Luân nên lập tức phóng ra ngoài. Lão Trương thật thà đang sắp xếp hàng tạp hóa, chuẩn bị mở cửa tiệm.

Mã Như Long nhìn y chăm chú, và nói:

- Lão về rồi đấy à ?

Lão Trương thật thà đáp:

- Tôi đâu có đi đâu mà về, tôi chẳng hề rời tiệm, làm sao nói trở về !

Có thật là y chẳng hề rời tiệm ? Lúc này rõ ràng là y không có mặt trong phòng y, cũng không có mặt trong nhà bếp và trong tiệm.

Lão Trương thật thà lại nói:

- Lúc này tôi đi nhà xí.

Lúc này y không có đi nhà xí, vì thông thường y sẽ khóa cửa nhà xí từ bên trong, mà khi này cửa nhà xí được khóa phía ngoài.

Mã Như Long đã học cách lưu ý tiểu tiết, bởi vì y đã biết, có quá nhiều chuyện tìm ra manh mối nhờ quan sát những chi tiết nhỏ. Y bỗng cảm thấy con người thật thà này bây giờ chẳng thành thật chút nào.

- o O o -